

17. Luku Eerika oli toiminut juuri, niin kuin Nina oli sanonut. Mennyt vessaan ja kytkenyt puhelimen kaiutintoiminnon päälle ja soittanut Ninan työpuhelimeen, mennyt kapakan puolelle ja tilannut juoman tiskiltä, näytellen samalla humalaista pikku narttua jollaiseen kukaan ei kiinnittäisi huomiota, hakeutuen Marketan läheisyyteen niin että puhelin otti tämän puheen. —Se on nyt sillä lailla, me lähdemme nyt hieman jaloittelemaan. Ja neuvon teitä tottelemaan, ettei satu ikävyyksiä. Toisaalla Nina tunnisti naisen äänen, Ääni kuului Marketta Juntille. —Mitä tämä oikein merkitsee? kuului naisen ääni, jota Nina ei tunnistanut. —Turpa kiinni! Nyt mennään. —Minne? Miehen ääni kysyi. —Se selviää kyllä. Marketta sanoi. Samalla Eerika huomasi kuinka kolmikko teki lähtöä, oli toimittava nopeasti, Eerika nousi läheisestä pöydästä, mennessään kolmikon pöytänsä sammaltaen samalla kuin humalainen. —Shhaaiisskos tulta? Eerika sammalsi. SShetkinen, eihän minulla ole vittu tupakkiakaan..Noh...Shaiisskos tupakkia ja tulta, örvelsi Eerika, Oscar pystin arvoisesti. Samalla hetkellä portsari tuli katsomaan tilannetta. —Mikäs täällä oikein on? karju kysyi. —Korjatkaa tuo pikkulutka talteen, kun meillä on tässä pieni neuvottelu kesken, Marketta sanoi tiukasti. Portsari tarttui Eerikaa olkapäästä tiukasti kiinni. —No niin mennäänpä nyt sitten. Eerika katsoi portsaria sumeain silmin. —Odotasshh, en minäh muutashss kun tupakkia ja tulta. —Anna Keijo sille mitä se haluaa, niin se lähtee sitten. Mies nousi pöydästä ojentaen sitten tupakan ja tulta. Saatuaan tupakin portsari ohjasi Eerikan ulko-ovelle. Eerika käveli hoippuvain askelin nurkan taakse, jonka jälkeen hän marssi rivakasti Ninan luokse. —Mitä helvettiä siellä oikein tapahtui, kuulin kaiken. —Se naikkonen jota seurattiin, on pariskunnan tai jonkun parin seurassa. Ne tekivät lähtöä jonnekin, joten jouduin järjestämään pienen kohtauksen, ujuttaakseni puhelimen sen ukon taskuun. —Mitäh? minähän nimenomaan sanoin ettei mitään hölmöyksiä. Nina päivitteli. —Ei ole aikaa selittää kuuntele puhelinta. Samalla kapakan sisällä tapahtui. —Te menette minun edelläni, onko selvä? Nainen käski —Entä jos emme mene? —Siinä tapauksessa, ammun teidät siihen paikkaan, ja te jäätte niille sijoille lopullisesti. —Epäilen suuresti, koska siitä tulisi liikaa ääntä. Mies sanoi. —Äänenvaimentimesta ei tule, joten nyt liikettä. Mies ja nainen nousivat ylös pöydästä Marketan seurattessa näitä. Kolmikko meni baaritiskin luokse. —Onko takahuone varattu? Marketta kysyi —Ei tällä hetkellä. vastasi ulkomaalainen mies —Hyvä, meitä ei sitten saa häiritä. Marketta sanoi. —Tuonne noin. Kolmikko siirtyi sivuovelle, joka johti kapakan alakertaan. 'Takahuone' oli kapakan alakerrassa oleva tila jossa oli erikokoisia huoneita sekä kapakan juomavarasto. Takahuoneessa tehtiin asioita jotka ei kestäneet päivän valoa. —Mikä tila tämä oikein on? Keijo Korkki kysyi. —Tämä on tila jossa hoidetaan erinäisiä bisneksiä, Marketta totesi. —Tämä tila ei taida olla kovin monen tiedossa, Huikka sanoi. —Ainoastaan harvat ja valitut pääsevät tänne. —Istuutukaa! Keijo Korkki ja Anna Huikka istuutuivat kuluneisiin tuoliin, Marketan istuutuessa heitä vastapäätä. Kädessään tällä oli vaimentimella varustettu kaksikakkonen. —Kuten varmaan huomaatte, niin tilanne kannaltanne on nyt paha, olen saanut tietooni, että rikosyksikönetsivä on tehnyt teistä pidätysmääräyksen kuulusteluita varten. —Olisi hyvin kiusallista jos tietoon tulisi epämieluisia seikkoja, tästä syystä tämä toimenpide. —Puhu selvemmin huora, Keijo tokaisi. Marketta joka oli ollut tyynni tähän asti, nousi ylös tuolista, iskien pistoolin piipulla miestä silmäkulmaan, niin että tämän silmäkulma aukesi. —Yksinkertaisesti tilanne on tämä, minulla on ongelma, nimittäin se tapanko minä teidät siihen paikkaan, vai tilaanko sen tekemään jonkun muun puolestani, sekä myös, että millä tavoin. —Mikset käytä bravuuriasi? Anna Huikka kysyi. —Ai mitä? —Älä viitsi näytellä typerää, tiedät kyllä, mitä tarkoitan. —Tarkoittaako Huikka ilmaemboliaa? —Sitä juuri, onnistuihan se kerran, niin miksei toisenkin kerran? Marketta mietti tilannetta. ”Yksi kerta menisi läpi, mutta kaksi uhria yhtä aikaa samalla menetelmällä, sitä ei uskoisi yksinkertaisinkaan rikostutkija.”

—Tässä on tärvääntynyt liiaksi aikaa, sinä saat sitoa Keijon ranteet kiinni tuolinkäsinojiin, näillä leveillä nahkapannoilla. Marketta ojensi pannat Anna Huikalle, joka sitoi miehensä kädet kiinni. Nainen tarkisti miehen kiinnityksen. —Hyvä, ja nyt on sinun vuorosi. Kädet tuolinoille! —Tästä sinä eliittihuora et selviä, Huikka sähköitti. —Etkä sinä narkkarihuora, Marketta sanoi kiihtyneesti, saatuaan molemmat sidotuksi ja kiskottuaan heidän hihansa ylös. Nainen sytytti sikarin palamaan. Anna Huikka ja Keijo Korkki katselivat silmät suurina, mitä tuleman piti. Marketta oli kiskonut kumihansikkaat käteensä, avaten sitten mukanaan tuoman attaseasalkun. Josta tämä poimi erinäisiä tykötarpeita pöydälle. —Turha katsoa noin hämmästyneesti, nämä ovat teille tuttuja, vai kuinka? Marketta kysyi. Pariskunta tunnisti Marketan levittämät tarvikkeet. Liinan päällä nätti rivissä oli punainen kumiletku, injektioruiskuja, puhdistusliinoja sekä pari ampullia nestettä. —Tiedätte kai mitä tämä on? nainen kysyi pidellen samalla kädessään toista ampullia. Keijo ja Anna olivat täysin hiljaa. —Ai ettekö? tässä on puhdasta hepoa, tiedättehän aineen, koska olette siitä riippuvaisia. Marketta hykerteli pirullisena. —Hulluakka! Keijo puuskahti. Marketta katsoi Keijoa kasvoihin, kuin raivotautinen eläin. —Yksikään elollinen ei sano minua hulluksi. Marketta sanoi, poimien samalla injektio ruiskun ja ampullin käteensä. Nainen täytti ruiskuun maksimimäärän. Tämän jälkeen hän sitoi kumiletkun miehen käsivarren ympäri. —Tiedät varmaan paljonko tässä on ainetta? Marketta kysyi näyttäen samalla täytettyä ruiskua. —Puolet tästä määrästäkin riittää tappamaan sinun kokoisen henkilön. Mies tempoi itseään tuolissa. Marketta tuli miehen luokse sivellen tämän housun etumusta. —Näen jo sielun silmin kuinka lehtien lööpeissä lukee, huumepariskunta kuollut yliannostukseen. Nainen sanoi ääneen, hykerrellen kuin mielenvikainen. —Saatanan hullu! mies ähkäisi, hikikarpalot otsallaan. Annan Huikka oli katsellut näkyä lasittunein silmin.—Päästä meidät menemään, me emme lavertele kenellekään, sitä paitsi sinä et selviä tästä. —Hyvä huomio, te ette todellakaan lavertele, muuta kuin itse pääpirulle tuonelan virran suulla. Marketta totesi. —Mitä taas minuun tulee, niin teidän ei tarvitse huolehtia minusta, sillä minä olen muilla mailla vieraila, kun teidät löydetään. Nainen kostutti puhdistustyynyn lääkespriissä sivellen sitten Keijon käsivartta. Mies yritti tempoilla itseään, mutta turhaan. —Tervemenoa helvettiin!.. 18. Luku Nina oli kuunnellut ääneti Eerikan kanssa, ilme vakavana. Hän oli kuullut kaiken mitä kapakan sisällä tapahtui ja oli tapahtumassa, viittoen samalla merkkejä Eerikalle. Ripeästi askeltaen he olivat menneet kapakan sisään juuri samalla hetkellä, kun kolmikko oli painunut kapakan alakerrassa olevaan takahuoneeseen. Nina marssi oitis baarimikon luokse näyttäen virkamerkkiään baarin pitäjälle, marssien sitten määrätietoisesti portaita alas Eerika takanaan. Päästyään alakertaan Nina poimi virka-aseen kotelostaan, Nina näytti käsimerkillä Eerikalle käskyn pysyä tätä aloillaan. Punainen valo oven päällä vahvistui, että kyseinen huone oli sillä hetkellä varattu. Nina hiipi hiljaa oven taakse, hikikarpalot kihosivat hänen otsalleen. ”Vittu ensimmäistä kertaa hän oli todella totisessa paikassa” Ajatteli Nina kuivaten käsiään jotka kostuvat hiestä, Glockin kahva tuntui nihkeälle. Nina kuunteli hetken oven takana henkeään pidätellen. Nina oli sulkenut puhelimen sillä hän oli kuullut aivan tarpeeksi. Oven takaa kuului selvästi Marketan ääni. ...Tervemenoa helvettiin... Samalla hetkellä kun Marketta oli kumartunut pistämään pistosta miehen käsivarteen, huoneen ovi potkaistiin auki. —Poliisi! Karjaisi Nina niin kovaa kuin ääntä lähti. Marketta tarttui salamana pistooliin, kääntyen ympäri ja laukaisten kädessä olleen pistoolin kohti ovea, laukaus kajahti jonnekin, kolmenkymmenen sentin päähän oviaukosta. Kuin vaistomaisesti Nina laukaisi oman virka-aseensa Marketan jalkaan joka lyyhistyi, kuin salaman iskusta lattialle. Nainen ulisi lattialla, kuin piesty sika. Nina huusi Eerikalle, joka säntäsi Nina luokse kasvot valkeana. —Onko hän? —Ei tietenkään, hän selviää kyllä, luoti lävisti ainoastaan hänen pohkeensa. Tilaa ambulanssi paikalle. Minä teen ilmoituksen muille partioille. Turkkilainen kapakanpitäjä tuli

paikalle, mumisten jotain mistä Nina ei saanut mitään selvää. Ilmeisesti rukoilen omia pyhimyksiään. Nina tiukka ilme keskeytti miehen rukoushetken, ennen kuin se oli kunnolla alkanutkaan. Baarin järjestysmiehen sekä parin vartijan avulla Nina onnistui rauhoittamaan tilanteen, ilman suurempaa kaaosta. Kun tilanne oli saatu hallintaan, Nina antoi tiukat ohjeet paikalle tulleille vartioille. Vartijat vapauttivat pariskunnan tuoleista, napsauttaen sitten raudat näille. —Eerika! Ota kännykällä valokuvia paikasta ja pöydällä olevista välineistä. Ensimmäinen poliisipartio yksikkö tuli hämmästyttävän nopeasti paikalle. ”olikohan donitsin syönti jäänyt kesken.” Ajatteli Nina. —Myös ambulanssi miehistö oli saapunut paikalle. Kun Nina kääntyi Marketan puoleen sanoakseen tälle jotain, Marketta sylkäisi tämän kasvoille. Ninan teki mieli kiskaista naista turpaan, mutta hän nieli kiukkunsa. —Teidät on pidätetty, kaikkea mitä sanotte, voidaan käyttää teitä vastaan... Tämän jälkeen Nina nousi ylös kääntyen sitten ympäri, kädet täristen. —Viekää heidät, tyytyi Nina sanomaan. Ensihoitaja tuli Ninan luokse ja kysyi. —Onko kaikki ok? tarvitsetko jotain? —Ei tässä mitään hätää, selviän kyllä. Nina sanoi sytyttäen samalla tupakan palamaan, vartalo vapisten jännityksestä vieläkin. Eerika tuli Ninan viereen ja kietoi kädet tämän vapisevan vartalon ympäri. —Hitto minkä työn teit, oletko ok? Nina katsoi Eerikaa kasvoihin, joihin oli väri alkanut palautumaan. —Niinpä! Sori kun jouduit tähän juttuun ja näit tämän, en olisi tahtonut jutun käyvän näin. —Älä ajattele sitä, tällainen juttu olisi tullut eteeni joka tapauksessa, ennemmin tai myöhemmin. Eerika sanoi. —Mennäänkö? Eerika kysyi. —Mennään. Nina vastasi, kääntyen katsomaan vielä kerran taakseen. —Mennään vaan.